

Για μια ακόμη φορά τις τελευταίες μέρες στα χείλη πολιτικών βρίσκονταν λέξεις όπως **πόλεμος, μάχη** και άλλα συνώνυμα...

Οι λέξεις και οι πράξεις τους δίνουν την εντύπωση ότι για κάποιους λόγους οι πρωταγωνιστές της πολιτικής ζωής επιλέγουν να βλέπουν ως πόλεμο τις μεταξύ τους διαφορές.

Αλλά, σε έναν πόλεμο, εκείνο που προέχει για τους πρωταγωνιστές του είναι η εξουδετέρωση του αντιπάλου κι όχι η επίλυση κάποιων προβλημάτων. Αυτά θα αντιμετωπισθούν όταν θα έρθει η ειρήνη... Όμως, στον πόλεμο της ιστορίας μας η ειρήνη δεν έρχεται ποτέ (δεν έρχεται εύκολα δηλαδή...) αφού έχει επιλεγεί ο πόλεμος ως συνθήκη ταυτόσημη με την πολιτική. Και το αποτέλεσμα μετριέται με **ελλείμματα...** Κάθε λογής ελλείμματα. Οικονομικά, αξιοπιστίας, αποτελεσματικότητας, αξιοπρέπειας κλπ...

Αλλά αν οι πολιτικοί βλέπουν την πολιτική ως πόλεμο, δεν είναι υποχρεωτικό να τη δουν ως πόλεμο και οι πολίτες... Δεν είναι υποχρεωτικό να υιοθετούν πολεμικά συνθήματα και να εντάσσονται σε κομματικούς στρατούς.

Αν η πολιτική είναι πόλεμος, δεν υπάρχει περιθώριο για δημιουργία παρά μόνο για καταστροφή. Αλλά αυτό είναι η

πολιτική; Αυτή είναι μια ερώτηση που πρέπει πρώτοι απ' όλους να απαντήσουμε εμείς οι πολίτες: Θέλουμε μια Πολιτική που, αδιαφορώντας για τα «παιχνίδια» με τα αξιώματα και την εξουσία, φέρνει λύσεις στα κοινωνικά προβλήματα και δημιουργεί προϋποθέσεις αρμονικής και ευτυχισμένης ζωής ανάμεσα στους ανθρώπους;

Κάποιες έντιμες φωνές μεμονωμένων στοχαστών (Και «Μια έντιμη φωνή είναι πιο δυνατή από τη φωνή του πλήθους»), οι σιωπηλές προσπάθειες πολλών επιστημόνων και αρκετές από τις δράσεις φιλανθρωπικών, περιβαλλοντικών ή πολιτιστικών κινήσεων σε όλο τον κόσμο μας δείχνουν πως πραγματικά υπάρχουν πολίτες πάνω στον πλανήτη που προσπαθούν, με νέους, ειρηνικούς, «έξυπνους», εποικοδομητικούς τρόπους, ατομικά και συλλογικά να δώσουν τη δική τους απάντηση για το πώς εννοούν την Πολιτική...

Λάμπρος Κουλελής